

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P.**, zastúpený: F., proti povinnému: **M.**, o vymoženie 705,03 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn.: 3Er/1373/2008, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. apríla 2013 č. k.: 1CoE/17/2013-79, takto

r o z h o d o l:

- I. Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. apríla 2013 č. k.: 1CoE/17/2013-79 v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania sa **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a**.
- IV. Povinnému sa náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 21 240 Sk s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov

(ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu z 13. marca 2006 sp. zn.: SR 0463/06 zriadeného zriaďovateľom S. (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd Dolný Kubín uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Námestovo uznesením z 29. júna 2011 č. k.: 3Er/1373/2008-46 exekúciu zastavil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený uzavrel s povinným Zmluvu o úvere (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver. Súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné podmienky (ďalej len „všeobecné podmienky“) poskytnutia úveru, ktoré povinný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené vopred pre neznámy počet potenciálnych spotrebiteľov. Súd prvého stupňa po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že z obsahu zmluvy a postavenia účastníkov zmluvy jednoznačne vyplýva, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Preskúmaním rozhodnutia rozhodcovského súdu mal súd za preukázané, že rozhodcovský súd len formálne potvrdil právo oprávneného uvedené v zmluve o úvere, pričom vôbec neskúmal, či sa medzi účastníkmi zmluvy nejedná o spotrebiteľský právny vzťah a priznal zákonom nedovolené plnenie. Preskúmaním zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru súd zistil, že zmluvné dojednania medzi účastníkmi obsahujú niekoľko neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú absolútne neplatné (spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných ustanovení, absencia údajov o RPMN, ktorý spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach, a tým uvedenie do omylu v podstatnej okolnosti, absenciou RPMN sa takto dojednaný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov). Preskúmaním exekučného titulu súd zároveň dospel k názoru, že rozhodcovský súd v rozpore s požiadavkou ochrany spotrebiteľa neaplikoval úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku (a priznal 0,25 % denného úroku z omeškania),

ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia. Na základe uvedeného sa tak spotrebiteľ vzdal výhodnejšej úpravy v Občianskom zákonníku (ďalej len „OZ“). Rozhodcovský súd priznal oprávnenému dojednaný úrok z omeškania vo výške 91,25 % ročne, svojím rozhodnutím zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora môže súd členského štátu prostredníctvom eurokonformnej interpretácie interpretovať a aplikovať normy vnútroštátneho spotrebiteľského práva, ktorú mu v danom prípade priznáva smernica Rady č. 93/13/EHS. Z verejného záujmu na ochrane spotrebiteľa

pred nekalými zmluvnými podmienkami judikatúra Súdneho dvora odvodila povinnosť vnútroštátneho súdu chrániť spotrebiteľov ex offo. Súd na základe uvedených skutočností dospel k názoru, že predmetná exekúcia sa vykonáva na základe rozhodnutia, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa stotožnil s názorom exekučného súdu, že zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným a povinným má charakter zmluvy spotrebiteľskej a na vzniknutý právny vzťah sa aplikujú spotrebiteľské právne normy. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie, hoci čiastočne z iných dôvodov. Za principiálne pre rozhodnutie o zastavení exekúcie považoval krajský súd to, čím sa okresný súd vôbec nezaoberal, a to existenciu takej rozhodcovskej doložky, ktorá z hľadiska svojej formulácie napĺňa všetky kritériá neprijateľnej zmluvnej podmienky. Okresný súd nepostupoval správne, keď pred skúmaním samotného obsahu rozhodcovského rozsudku nevykonal prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorá bola v danom prípade založená rozhodcovskou doložkou uvedenou v bode 17. všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Odvolací súd poukázal, že v posudzovanej veci šlo o prípad nanútenia vôle oprávneného povinnému, nakoľko okrem použitia tzv. formulárovej zmluvy obsahujúcej množstvo predtlačených údajov (problematickým by bolo aj odchylenie sa od nich) pri záujme povinného na nej niečo meniť, síce nemožno vylúčiť možnosť vyvolania sporu spotrebiteľom a vybratie si ním, kto by mal ním iniciovaný spor prejednať, však pre zachovanie úrovne ochrany spotrebiteľa, akú požaduje spotrebiteľské právo v širšom slova zmysle na domácej i európskej úrovni, nestačí. Odvolací súd preto nemohol dospieť k inému záveru ako k nutnosti vyhodnotenia rozhodcovskej doložky za neprijateľnú (a aj neplatnú) zmluvnú podmienku a neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by náležite mohlo požívať tiež náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky. Oprávnenie exekučného súdu skúmať rozhodcovskú doložku či nenapĺňa charakteristiku neprimeranej podmienky spotrebiteľskej zmluvy vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-40/2008. Odvolací súd ďalej poukázal, že

dojednanie rozhodcovskej doložky v posudzovanej veci je zaradené do všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú obsahovo neoddeliteľnou súčasťou predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, z čoho je zrejmé, že rozhodcovská doložka nebola dojednaná individuálne a povinný pri uzatváraní zmluvy nemohol ovplyvniť jej obsah, preto predmetná rozhodcovská doložka jednoznačne spĺňa charakteristiku neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ. Vzhľadom k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky sa odvolací súd vecným prieskumom rozhodcovského rozsudku nezaoberal. K dôsledku o zastavení exekúcie vo vzťahu k vymáhateľnosti pohľadávky oprávneného odvolací súd poznamenal, že uznesenie okresného súdu o zastavení exekučného konania prelomuje materiálnu právoplatnosť rozhodcovského rozsudku, pričom zároveň zaniká prekážka rozsúdenej veci. Nadobudnutím právoplatnosti napadnutého uznesenia pre oprávneného odpadá prekážka res iudicatae na uplatnenie jeho práva na súde. K návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. o predložení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ uviedol, že je vecou členských štátov, aby sa vyrovnali s otázkou, či v konkrétnom prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nedospel k záveru, že by v prejednávacom prípade existovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ, preto návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a) a § 221 ods. 1 písm. d) O. s. p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol,

aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. a § 237 písm. a) O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov nesprávne interpretovali § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d) O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ustanovením § 237 písm. e) O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ustanovením § 237 písm. f) O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne aplikovali a interpretovali § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ust. § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., ust. § 53 ods. 4 OZ a tiež ust. Smernice Rady 93/13/EHS. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania a navrhol, aby odvolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Taktiež navrhol, aby odvolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s ust. § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v dovolaní.

Povinný sa k odvolaniu a dovolaniu oprávneného nevyjadril.

I. Najvyšší súd najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Žiline v časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých – tak ako aj v tomto prípade – podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu zo 14. marca sp. zn. 3Cdo/28/2013 a sp. zn. 3Cdo/24/2013, ako aj z 25. marca 2013 sp. zn. 3Co/7/2013) s tým, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa (rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím odvolacieho súdu) a najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p. skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn.: 5Cdo/370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6Cdo/350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že

Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. proti napadnutému uzneseniu daná.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b), c) a g) O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť dovolania podaného v preskúmvanej veci sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/58/2013, zo 14. mája 2013 sp. zn. 3ECdo/46/2013, 3Co/44/2013, z 3. júla 2013 sp. zn. 3ECdo/76/2013, z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/34/2013, zo 6. augusta 2013 sp. zn. 3Cdo/2/2013 a 6. augusta 2013 sp. zn. 3Cdo/45/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a) O. s. p.) je daná iba, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach, ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d) O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5Cdo/205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Ustanovenie § 237 písm. e) O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade, ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Uvedené právne závery dovolací súd zastáva aj v preskúmvanej veci. Námietka oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak ako správne poznamenal oprávnený zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g) a k). Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie oprávneného však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danom prípade exekúciu zastavil uznesením z 21. júna 2012 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b) a c) O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevezhliadol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to, oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

Dovolací súd sa stotožnil s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to, nie je vykonateľný exekučný titul.

K námietke oprávneného, že slovenský preklad čl. 3 ods. 3 bod 1. písm. q/ Smernice nie je správny, dovolací súd uvádza, že až do nadobudnutia účinnosti nariadenia Rady č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní Úradného vestníka Európskej únie je právne záväznou jeho písomná podoba, ktorej vyhotovenia v slovenskom jazyku zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie).

Rovnako nie je dôvodná námietka oprávneného týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o námietke oprávneného, ktorou namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

IV. Právo na náhradu trov odvolacieho konania vzniklo povinnému v zmysle 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 2 O. s. p., nakoľko oprávnený zaviniť, že sa odvolacie konanie muselo zastaviť, a preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania. V dovolacom konaní vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania úspešnému povinnému v zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy odvolacieho a dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 14. apríla 2014

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová